

Zen streličari

Autor: Paulo Coelho

Preuzeto iz Slobodne Dalmacije

Tekst pribavio: Pavao Kinkela

Uredio: Goran Blažević

Desna ruka počinje lagano napinjati tetivu, dok lijeva čvrsto drži luk. Napor strahovit – kao da se gura putna torba teška trideset i pet kilograma po vodoravnoj površini, a strijela se ne smije tresti. Mora široko otvoriti oči i čvrsto se upirati nogama o zemlju. Pada u neku vrstu transa: istodobno sâm strijelac je i luk i strijela i meta što se nalazi ispred njega. Ako je učinio dobre pokrete, otvara ruku i napinje tetivu. I upravo u tom trenutku kada "osjeća" da je došao trenutak, ruka se otvara i strijela polijeće prema svom cilju. Od tog trena na dalje streličar može tek promatrati njen let budući da zna da je dao sve od sebe, zadržao dah i bio radostan tijekom cijelog odapinjanja. Paradoks je očit: poduzeo je sav taj napor kako bi svojim prstima i svome licu približio ono što već u slijedećem trenu mora napustiti i čiji tijek više ne može ni na koji način promijeniti.

Stari Zen-streličari govorili su da je svaka strijela jedan život i da ljudi to moraju poštivati. Streličar prati let strijele, sličan je trenu njegovog života kroz koji upravo prolazi. Strijela je streličareva namjera: ona sjedinjuje snagu luka s ljepotom mete. Stoga ta namjera mora biti kristalno jasna, ispravna i uravnotežena. Kada jednom poleti, više se ne vraća, zato je bolje prekinuti odapinjanje – jer pokreti koji su je doveli do nje nisu bili jasni i ispravni – nego učinili bilo što samo zato što je luk bio napet, a meta spremna.

Postoje dva načina odapinjanja.

Prvi je onaj koji se čini vrlo precizno, ali bez duše. U tom slučaju makar streličar izvrsno vladao tehnikom, usredotočio se isključivo na metu i bez toga se nije razvio, prešao je u rutinu, nije uspio narasti i jednog će dana napustiti streličarsvo budući da misli da je sve prešlo u rutinu.

Drugi je onaj koji to čini s dušom. Kada se namjera streličara pretvara u let strijele, ruka mu se otvara u pravom trenutku, zvuk napinjanja tetive tjera ptice na pjev, a čin privlačenja nečega iz daljine potiče – paradoksalno – povratak i susret sa samim sobom. Za to je potrebna svijest u naporu koji je potreban kako bi se napeo luk, pravilno disanje, usredotočenost na cilj, jasne namjere, elegantno držanje i poštovanje prema radu.

Strijela ne može poletjeti prije nego što je streličar spreman odapeti jer bi let bio kratak.

Strijela mora poletjeti u trenutku kada se luk, streličar i meta nalaze na istom mjestu u svemiru: to se naziva Nadahnućem.

Što osjeća streličar nakon otpuštanje tetive, a prije nego što je strijela dosegla metu? Kad bi se taj osjećaj mogao sažeti u dvije riječi, one bi bile slijedeće: uzbuđenje i radost. Divi se letu strijele, s njom leti i njegovo srce.